

KATARÍNA HOLETZOVÁ

**MRAZIVÁ
KRIMI**

ŠMEČKA

NIKDO NEUTEČE PŘED KRVAVOU MINULOSTÍ

Smečka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Katarína Holetzová
Smečka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

Katarína Holetzová

SMEČKA

*Věnováno Andrejovi, který mě naučil vidět
i za obyčejnou skříň na boty tajuplný příběh.*

Prolog

V roce 2011 otřáslo Slovenskem děsivé svědectví. Padesátiletý Pavel K. prohlásil, že je jedním z bývalých dětských agentů, které školili na donášení a špehování komunistických funkcionářů. Podle jeho výpovědi v knize *Byl jsem dětský špion* (napsal novinář Josef Kollár) prošly v socialistickém Československu výcvikem desítky až stovky talentovaných dětí ve věku od devíti do čtrnácti let. Vhodné adepty nacházeli agenti tajných služeb většinou v pionýrských táborech a později je cvičili v odlehlých sanatoriích.

Případ využívání školáků ke špionáži by v bývalém východním bloku nebyl ojedinělý. Širokou síť dětských agentů odhalili po pádu režimu v Rumunsku. Tajná policie diktátora Nicolae Ceaușesca naverbovala v osmdesátých letech tisíce nezletilých členů. Jejich úkolem bylo zejména sledování učitelů, spolužáků a jejich rodičů.

Informace o podobné organizaci v Československu se však navzdory slovům Pavla K. nepotvrdila a spisy ani archivní dokumenty se nikdy nenašly. Svědectví neznámého muže postupně upadlo v zapomnění a prostor mu přestali věnovat odborníci i média. Z dětských špionů nepromluvil pak už nikdo.

1. kapitola

Z lehkého spánku ho probudilo ustrašené kňučení psů. Nemohl se pohnout, končetiny neovládal už několik měsíců. Hlavu měl uvězněnou ve speciálním nástavci a ochablé tělo bezvládně leželo v popruzích, z nichž nebylo úniku. Upravený invalidní vozík držel celou jeho tělesnou schránku pohromadě. Navzdory jeho nesporným výhodám si na něj nedokázal zvyknout.

Jen s námahou otevřel unavené oči a přes mrkající víčka se zahleděl ven oknem. Dvířka dřevěné ohrady létala ve větru jako fackovací panák.

Chtěl vykřiknout, ale z úst se ozvalo jen chrčení. Bleděmodrá trubice, která vedla z jeho hubeného krku, mu připomínala, že již není schopen dýchat sám. Vlastně už bez pomoci nedokáže vůbec nic. Ani zastavit nebezpečí, které zpozoroval v okně.

Věděl, že své síly napíná zbytečně. Přes řádění psů ho stejně nikdo neuslyší. Zmocnilo se ho zoufalství.

Bál se rvačky, chomáčů chlupů v přimrzlé trávě, krvavých stop a ostrých drápů. Ti psi na sebe již dlouho vrčeli přes ohradu, provokovali se navzájem celé hodiny. Bylo třeba provést speciální opatření, aby se k sobě nikdy nedostali.

Když je pes jeden, může to být domácí mazlíček, ale když je jich více, je to smečka, a ta může být nebezpečná, vysvětloval ženě v dobách, než jeho tělo zcela ovládla choroba.

Zuřivé vytí tato slova potvrdilo. Sledoval poletující dvířka a představoval si, co se děje mimo jeho zorné pole. Už viděl psy při těch nejhorších rvačkách, cenící zažloutlé zuby, jdoucí si po krku i tlapách, jak se svíjejí v klubíčku a snaží se navzájem zneškodnit. Jen ztěžka polkl chuchvalec slin, který se mu udělal v hrdle staženém strachem.

Nemůžu tomu nijak zabránit, není to moje chyba, opakoval si svou mantru.

Po ochablých tvářích se mu přesto kutálely velké slzy. Slaná tekutina pomalu stékala po vyschlých rtech do úst, která nedokázal zavřít.

2. kapitola

Luxusní hotel na úpatí lesa připomínal zmenšeninu zámku z pohádek Walta Disneyho. Návštěvníci často vykřikli, když se vynořil zpoza stromů. Kouzelné, krásné, říkali, zatímco s vykulenýma očima vystupovali z auta. Jen málokdo by čekal takovou kýčovitou nádheru uprostřed ničeho. Vedla k ní jen jedna asfaltová cesta klikatým údolím.

Téměř stoletá stavba nesla všechny známky načančané secese, měla sedm věžiček, točité vnější schodiště a terasy s arkádami. Jasně červený nátěr střechy tvořil prudký kontrast s vybledlou listopadovou přírodou. Tento magický výjev nabíral na kráse zejména v časně ranní mlze. Hotel byl tehdy jako duch, který vystoupil z hlubokého lesa, aby připomněl lesk starých zašlých časů. Jako by se v okolí najednou ozývalo cinkání stříbrných příborů, ržání koní a zvonivý smích vousatých gentlemanů ve fraku.

Muž, který s baterkou v ruce uháněl k nedalekým stromům, však o stavbu nejevil zájem. Byl správcem rozlehlých pozemků již desetiletí a pohled na ni v něm nevyvolával žádné romantické představy. Nos mu zimou zčervenal a z úst mu vycházely obláčky páry. Do východu slunce zbývala ještě

hodina a Anton se nechtěl v mrazu zdržovat déle, než bylo nutné. Zámek, který se od rekonstrukce pyšnil honosným názvem Château Konrad, patřil holandské firmě a jeho současný vzhled byl Antonovi stále cizí. Život se do něj vrátil teprve nedávno. Dvacet let se musel věrný zaměstnanec dívat na vylámané tašky, propadlé schodiště a graffiti, která hyzdila olupující se nátěr. Na jedné straně byl rád, že se světla v budově po čase rozsvítila. Měl znovu práci, žil ve svém domku jen kousek od zámku a staral se o údržbu hotelu a pozemků. Na druhé straně ho rozčiloval příchod rozmazlených hostů, zvyklých na přepych a úsluhy. V Château Konrad se setkávala smetánka domácích i zahraničních. Parkoviště zaplňovala auta luxusních značek a na obloze namísto hvězd zářily ohňostroje doprovázené vážnou hudbou. Nic z toho se mu nelíbilo.

Podvědomě už dlouho cítil, že s příchodem těchto snobů, jak je nazýval, přijdou problémy. Málokdo byl s novým zaměřením Konradu spokojen. Personál se v hotelu často střídal, jednou si hosté stěžovali na číšníky, jindy na pokojské. Všichni chtěli mít soukromí a zároveň komfort, trvali na věcech, které si zaměstnanci mnohdy nedokázali správně vysvětlit. Ale Anton byl klidné povahy, nikdy vedení neoponoval, a proto ho většina hádek míjela. Obvykle ho nic jen tak lehce nevyvedlo z míry. Až na dnešní ráno. Udýchaně se blížil k lesu.

V hrudi se mu usadil zvláštní pocit, jako by mu na plíce a žaludek tlačil nafukující se balon. Čekal, kdy praskne.

„Možná to byla jen hra stínů,“ uklidňoval se a baterkou svítil mezi stromy.

Tři siluety vstupující do lesa, tři malá útlá těla, tři chlapi.
Otřásl se.

Snažil se uvažovat střízlivě. Nikdo cizí by se nad ránem přece nepotuloval po okolí. A určitě ne děti. V lesích se rozmnožili divočáci, dokonce se mluvilo o medvědech. Jen málokdo kromě myslivců by si troufl v tomto nečase riskovat setkání s divokou zvěří.

Přesto měl stále před očima tentýž výjev, který v něm vyvolával nervozitu. Tři tmavé postavy.

Promnul si oči a znovu se zahleděl do dálky. Mlha mezi stromy houstla, až připomínala rozprášený sunar. Světlo baterky jí nemělo šanci proniknout.

„Musím se uklidnit,“ říkal si a každým vydechnutím se tlak v jeho hrudi uvolňoval. „Byl to opravdu jen přelud, nic se neděje.“

Pomalou se přibližoval k parkovišti a lesní cestě, která vedla k domku správce. Z paměti vylovil zvuky, které si zvykl na tomto místě slyšet v mládí. Šustění lékařských pláštíků, kašel a dětské chichotání. Jako by byly předzvěstí zla.

Nestihl se ani podívat k bývalému hřišti, když sebou trhl při známé melodii.

Zvonící mobil ho rychle vrátil zpět do reality. Nečekal telefonát tak brzy ráno.

„Už jsi vzhůru? Díkybohu. Přijď na osmnáctku,“ šeptala žena vztekla do sluchátka. Jeho nadřícená měla nepřijemný

zvyk přehnaně artikulovat. I nyní, přestože se snažila mluvit potichu, zněla její slova jako křik. „Nevím, co se to tu děje, ale nelíbí se mi to. Oni prostě zmizeli.“

„Prosím?“ Tři siluety vstupující do lesa, tři malá útlá těla, tři chlapi. Takže to nebyla jen fantasmagorie? Zhluboka se nadechl. „Marti, kdo zmizel? Myslíš ty děti?“

„Co? Jaké děti, proboha! Ten podivný chlap, pamatuješ? Balkánec. Takový nesympatický. Utíkal chodbou a odjel v autě toho podnikatele z Bratislavy.“

Tato informace ho na chvíli uklidnila. Neznámé postavy nořící se do lesa byly jen důsledkem vybičovaných emocí. Teď se musí vrátit zpátky na zem – do hotelu, ke své práci správce. Nemůže působit jako blázen.

Marta byla nervózní a on potřebuje celou situaci dostat pod kontrolu.

„Chceš říct, že někdo ukradl auto našeho hosta? Zavolej policii, za chvíli přijdu za tebou. A vzbud' pana Habaje, aby byl informován.“

„Vždyť o to jde, Antonku.“ Afektovaný šepot přerostl do rozčileného křiku. „Nemůžu ho probudit. Klepala jsem i telefonovala. Nic.“

„A dveře pokoje?“

„Jsou zamčené.“

„No, pokud se zamkl, tak na recepci...“

„Náhradní svazek chybí. Říkám ti, Antonku, vůbec se mi to nelíbí.“

Zavrtěl nespokojeně hlavou a unaveně si povzdechl. S Martou pracoval už tři roky, ale nedokázal si zvyknout na její tendenci zveličovat všechno, co by se mohlo dotknout komfortu hostů. Při každém tónu jejího vysokého hlasu si představoval, jak přehnaně gestikuluje a nepřírozeně kroučí nalíčenými rty.

„Uklidni se, určitě se nic nestalo, jen –“

„Přijď na osmnáctku. Hned!“ rozkázala mu a ukončila hovor.

Poslední listopadové dny byly sychravé, po sněhu však ani v kopcích nebylo stopy. Zachumlal se do silné pěřové bundy a zaposlouchal se do větru svištícího mezi vysokými stromy. Chodil stejnou cestou denně, ale dnes se v něm vynořily vzpomínky. Stará houpačka, z níž oprýskávala červená barva, kruhová prolézačka, která sloužila jako malý kolotoč. Nervózní pokřikování hlavní sestry.

Duchové tohoto pohádkového zámku ožívali a nebylo nutné vracet se daleko do historie. Ozdravovna Hvězda, sanatorium pro děti s onemocněním dýchacích cest, sídlila na tomto kouzelném místě uprostřed hor v letech 1952–1991. Události, které se v ní odehrály, nezakryla obnovená fasáda ani pozlacené kliky dveří.

3. kapitola

René Juhász se nechtěl opozdit, dokonce vstal o půl hodiny dřív, než si předsevzal, ale celý svět se spikl proti němu. Jinak si to neuměl vysvětlit. Nejprve zjistil, že se porouchal kotel na ohřev teplé vody, a dost dlouhou chvíli se odhodlával, než pod sprchu vůbec vlezl. Ve stresu z ledového proudu si na husté rezavé vlasy místo šamponu vylil jakousi mazlavou tekutinu, kterou u něj na policiče nechala Silvie. Mýdlo na ženskou intimní hygienu, jak hlásal nápis na plastové nádobě, vůbec nepěnilo a už vůbec nešlo smýt z mastné hlavy. Po vysušení vlasů vypadal, jako by se mu na lebce usadila vypelichaná liška.

Později se s drkotajícími zuby snažil najít stejný pár ponožek bez děr na palcích, košili, do které by vměstnal své zvětšující se břicho, a kalhoty, ze kterých nevystřelí knoflík, zatímco půjde po ulici. Trvalo to déle, než si v duchu spočítal, a nestihl ani druhý autobus, který by ho včas dopravil do práce.

Nasupeně kráčel parkovištěm a proklínal den, kdy souhlasil s návštěvami u policejní psycholožky.

Není normální vstávat v pět, to je prostě tyranie, říkal si cestou.

Překvapilo ho, že ne každý sdílí jeho názor. Okna policejní stanice se už pomalu rozsvěcovala a u automatu na kávu se tvořila první řada nedočkavců.

Blázni, pomyslel si opovržlivě. Dobře se vyspat, to je přece základ úspěšného dne!

Beze slova prošel vrátnicí a na poslední chvíli se vtačil do výtahu mezi teplé zelené uniformy. Automaticky stiskl třetí patro, ale pak si znovu uvědomil, co ho takto brzy ráno čeká, a zastyděl se. Nechtěl přiznat před neznámými muži, že jede do osmičky. Vedle tlačítka se totiž skvěla jen jedna jasně bílá nálepka s nápisem Mgr. Tina Papanová – psycholog. Cítil, jak se mu po obličejí rozlévá ruměnec.

Tohle nedá. Dál raději půjde pěšky.

Roztržitě vystoupil ve třetím patře, slušně pozdravil a co nejméně nápadně se snažil proklouznout ke schodišti na druhé straně místnosti. Nejraději by se alespoň na moment stal neviditelným.

Když to už už vypadalo, že si jeho přítomnosti nikdo nevšimne, špičkou boty narazil do prahu u dveří. Aby neztratil rovnováhu, chtěl se opřít o zárubeň, přimhouřil oči, natáhl dlaně – ale pozdě. S máváním rukou dopadl hlučně na zem.

„Juhász, co mi to tu nacvičujete? To má být klik? Vypněte se pořádně a neohýbejte ty kolena jak ženská! “

Hromový hlas policejního šéfa se rozezvučel v poloprázdné místnosti. Odtud nebylo úniku před hanbou. Jedna hro-

madná kancelář pro celou kriminálku, to byl podle šéfa nějaký supermoderní nápad personalisty z Prahy, který chtěl zjevně policisty potrestat za to, že řeší nejzávažnější zločiny. Ale přece jen byly chvíle, kdy kriminalisté společný prostor oceňovali. Kromě toho, že tady nikdo neměl pořádně soukromí, byl totiž každý trapas Reného Juhásze hned všem na očích – a smích byl o to nakažlivější.

Zvláště když Orange, jak mu říkali, teď ležel na zemi v nepodařené jogínské pozici, jen pár metrů od šéfových naleštěných bot.

Teď už se červenání nedalo zastavit.

René se ztěžka přetočil na kolena a z kleku se pomalu stavěl na roztřesené nohy. V dlaních mu pulzovala bolest.

Šéfův úšklebek v tučném obličejí naznačoval, že se dobře baví. Nejvíc ho vždycky rozesmály vlastní vtipy. „Musíte víc trénovat, Juhászi,“ zabručel a všichni kolegové se k jeho škodolibosti přidali smíchem.

„Co je lepšího než si před svítáním takhle zacvičit?“

René sklopil zrak a přikývl, aby na sebe nepřivolával ještě víc nežádoucí pozornosti. Před třinácti minutami mu začalo sezení u psycholožky a čekalo ho ještě pět pater pěšky. S nohou, kterou mu operovali teprve před několika měsíci, to byla opravdu výzva.

„Juhászi,“ vykřikl za ním šéf, zatímco se prodíral uličkou mezi zaplněnými stoly ke schodišti. „Juhászi, doufám, že se připojíte k Potančokovi!“

„Samozřejmě,“ zamumlal a snažil se shodit co možná nejméně věšáků a bund, které mu stály v cestě.

„Juhászi, uděláte to hned, jak se vrátíte od té psychiatricky!“

V první vteřině doufal, že to nikdo z kolegů neslyšel. Ale slova, která mu zněla v hlavě celou cestu po schodech, byla jasná.

„Orange chodí ke cvokařce.“

„Už bylo načase.“

Osmé poschodí zívalo prázdnotou, většina dveří byla přelepena bezpečnostní páskou a jen málokteré z nich někdo v posledních letech otevřel. Budova krajské a okresní policie byla od svého vzniku na konci 90. let předimenzovaná. Počítalo se tehdy s větším množstvím policistů, a zejména administrativních pracovníků.

René prošel kolem několika místností, které sloužily jako skladiště, a pozorně sledoval prázdná plexiskla bez jmenovek, přilepená vedle plechových zárubní. Má zpoždění už čtvrt hodiny, možná to psycholožka už dávno zabalila, pomyslel si s nadějí.

„Pane Juhászi?“ hlas z nenápadně otevřených dveří zněl přímo dětsky. Nesl známky veselosti, jako kdyby se jeho majitel teprve před krátkou chvílí dosmál.

„Momentíček,“ zamumlal a rukou si otřel zpocené čelo. Vlasy po ranní nehodě ve sprše vypadaly stále mastně a nepříjemně se mu lepily na kůži.

„Tady jsem! Čekám na vás.“

Pomaloučku kráčel ke dveřím a snažil se rozdýchat výstup po schodišti.

Psycholožka, to byl tedy skvělý nápad, říkal si ironicky.

S neupřímným úsměvem otevřel dveře a s předstíranou sebejistotou vstoupil do kanceláře. Pohled na takovou nečekanou křehkost ho překvapil. Za velkým stolem v koženém křesle se ztrácelo drobné ženské tělo. Útlá ramena se jakoby strachem zvedala do výšky a světle hnědé vlasy po ramena osvětlovalo slunce pomalu stoupající po ranní obloze. Na nenalíčené tváři mladé dívky, která by mohla být klidně středoškolačkou, se skvěl široký úsměv odhalující nepřírozeně velké zuby.

Policejní psycholožku si představoval úplně jinak. Statnou ženu kolem padesátky s cigaretou v ústech, která chraplavým hlasem přednáší úsudky o povaze místních policistů. Tato puberťačka ve volném svetru na něj nepůsobila důvěryhodně.

„Jsem ráda, že vás poznávám. Sedněte si.“

Srdečný tón ho přivedl do rozpaků. Z neznámého důvodu se zastyděl a pohled sklopil do země.

„Mrzí mě, že jdu pozdě,“ prohlásil a nemotorně jí potřásl malou dlaní. Její stisk byl nečekaně pevný.

Žena se znovu široce usmála.

„Máte zajímavý přízvuk, pocházíte z Maďarska?“

Zase ten přízvuk! Myslel si, že po půl roce života na severu Slovenska už nebude v jeho řeči znát. Asi se mýlil.

„Moji rodiče mluvili maďarsky, takže se na mě asi něco přilepilo.“

„Ale slovensky mluvíte bez problémů?“

„Samozřejmě že ano!“

Poslední větu zřejmě zdůraznil až příliš, žena se na něj zkoumavě zahleděla.

Zavrtěl se na dřevěné židli a pohlédl z okna. Sychravé listopadové počasí rozjasnil nedočkávaný východ slunce.

„Pane Juhászi, jste tady, protože některým kolegům z oddělení se nezamlouval váš přístup k vyšetřování. Konkrétně jde o Juraje Galbavého, Tomáše Schindlera a Mojмира Svitkovského. Údajně jste se dlouho nedokázal přenést přes fyzickou i psychickou újmu, kterou jste utrpěl po sérii úmrtí...“

„Měl jsem spirálovitou zlomeninu stehenní kosti!“

„... a po tomto vyšetřování jste se uzavřel do sebe a odmítl jste spolupracovat na jiných případech.“

Odkášlal si. Ano, po návratu do práce bylo náročné vžít se znovu do role policisty a pustit se do nových případů. Někde hluboko v sobě si vytvořil blok. Před spaním viděl hořící domy a šíleného vraha, který se neštítal ničeho. Nechtěl to zažít podruhé. Nezvládal to. Fakt, že se dostal na kriminálku na sever Slovenska, byl ještě před jeho prvním vyšetřováním vražd jedním velkým omylem. Ačkoli občas věřil, že je opravdu dobrým a akčním policistou, jeho vlastní slabost si ho vždy našla. Chtěl se vrátit domů, do Bratislavy, a znovu řešit počítačovou kriminalitu. Tohle prostředí a s těmito případy – to na něj bylo příliš.

„Nejsem si vědom toho, že bych nějakým způsobem odmítal spolupracovat s panem Schindlerem nebo Svitkovským...“

„A Juraj Galbavý?“

„Chtěl ode mě věci, které se netýkaly přímo mé pracovní náplně,“ zamumlal neochotně. Tohoto kolegu odbyl opravdu ošklivě, ale proč na něj házel své vlastní případy? Zejména, když šlo o zneužívání nezletilých dívek?

„René,“ dětský hlas nepřírozně zvažněl, „spolupráce a pomoc jsou v kolektivu opravdu důležité, zvlášť pokud jde o kolektiv tak zaběhnutý, jako je na krajské kriminálce. Pokud chcete, aby si kolegové vaší práce vážili, měl byste...“

Měl bych co? Cpát se jim do zadku, chodit s nimi na pivo, flirtovat s jejich manželkami? Renému se podobné věci hnusily. Bledý obličej se mu sraštil do nepěkné grimasy, ale nahlas neřekl ani slovo.

Tina se podívala do počítače a pokračovala v monologu.

„Nastoupil jste na oddělení prvního června tohoto roku a už za pár týdnů jste dostal speciální odměnu za vyřešení několikánásobné vraždy. Přestoupil jste k nám z Bratislavy, kde jste působil od svého ukončení policejní akademie, tedy sedm let. Váš tehdejší ředitel vás vysloveně doporučil na pozici na kriminálce, a vy jste neváhal a přestěhoval se přes dvě stě kilometrů daleko od domova, rodiny a přátel, což svědčí o tom, že jste silný člověk a policista tělem i duší.“

Byly to kecy, nic víc. Na policejní akademii šel jen kvůli matce, myslela si, že se tak splní přání jeho otce, také policisty, který zemřel na infarkt, když byl René v maturitním ročníku. V Bratislavě se ho chtěli zbavit, neměli ho rádi, na škole ani na policii. Vlastně ho úplně odepsali. A domov, rodina či přátelé? Nic takového nepoznal. Měl pouze svou Silvii, která si daleko v Londýně žila svůj sen úspěšné byznys woman a po večerech si s ním skypovala.

„Oba víme, že si dokážete mezi kolegy najít přátele, o které byste se mohl opřít.“

To sotva.

„Vybudovat si pozici uznávaného specialisty.“

Ha, ha, ha.

„Nechat vyniknout svou osobnost a projevit se jako schopný policista.“

Osobnost? To už na něj bylo moc.

„Zjišťovala jsem si o vás informace u vašich spolupracovníků,“ prohodila dřív, než stihl oponovat. Živé světlehnědé oči se zabodly do jeho bledé tváře připomínající hrudkovitý sýr. „Jeden kolega tvrdil, že je to jen otázka času, než se dostanete ze šoku. Prý jste, cituji, úplný magor, ale máte nos na ještě větších magory, než jste vy sám. Navzdory silným slovům jsem náchylná mu věřit. A nejsem sama. Podařilo se mu přesvědčit dokonce vašeho šéfa. Naše sezení jsou vaší poslední šancí.“

„Poslední šancí?“

Ta slova jím otrásla. Často fantazíroval, že od policie odejde a přestěhuje se do Anglie za Silvií. Bude prodávat v obchodě, makat u pásu, bylo mu to jedno. Jenže – zůstávalo jen u snění.

„Přesně tak,“ přisvědčila. Bradu důležitě vytrčila do výšky, ale působila spíše komicky než vážně.

„Takže sezení...“

„Pravidelná sezení. Dvakrát týdně.“

„V šest ráno?“

„Vždy v pondělí a středu. A příště se prosím neopozdíte.“

Předstíraná dospělost psycholožky vyvolala na jeho tvářích ruměnc. A byt po celou dobu úspěšně klopil zrak, velmi dobře si uvědomoval, že ta mladá doktorka Tina Papanová je svým způsobem přitažlivá.

Nemotorně se zvedl ze židle a zrakem zabloudil na volný šedý svetr, který odhaloval její ramena. Jejich pokožka byla hladká a snědá.

„Ani vás nezajímá, který kolega se vás zastal před šéfem?“ usmála se vesele.

„Já to velmi dobře vím,“ zamumlal a pomalu postupoval ke dveřím. „Jen jeden člověk o mně mluví tak... nepěkně.“

„A přece vás má rád.“

Tím si René nebyl zcela jistý.

Námraza na osamělých trsech trávy pomalu roztávala pod ranními slunečními paprsky a najednou nic nenaznačovalo,

že za necelý měsíc budou Vánoce. Také muž, který se opíral o stříbrnou fabii, vypadal téměř letně. Měl na sobě tričko s krátkým rukávem a nevšímal si vlezlého větru, který se mu pod něj dral.

„Volal jsem ti tisíckrát,“ procedil mezi zuby, jakmile se k němu René přiblížil.

Ale ten měl zapnuté jen vibrace a na telefonáty neměl pomyslení. V hlavě mu pořád duněla slova psychologky o poslední šanci.

„Byl jsi u té cvokařky?“

René stále neodpovídal. Pohled na Richarda Potančoka mu v té chvíli přišel odporný, jak tam tak stál s tím svým svalnatým tělem, upraveným strništěm, které ženy považovaly za sexy, a s cigaretou houpající se v koutku úst. Byly dny, když mu záviděl jeho vzhled i sebevědomí, ale dnes se mu tento prototyp policisty vystřiženého z katalogu striptérů hnusil.

„Co ti je? Máš zase krámy, nebo co?“

„Není to psychiatricka, ale psychologka. To je dost rozdíl.“

Richard pochvalně vyšpulil ret. „Ale vypadá dobře. Netvař se, že sis toho nevšiml.“

Nevypadá! Silvie vypadá dobře, má dlouhé tmavé vlasy sepnuté do ohonu, velká prsa (bohužel, i břicho, ale to si před sebou často nepřiznával), je vysoká a pevná a rázná a vůbec. Silvie je úspěšná, žije v Anglii a pracuje ve firmě, která jí dává třináctý plat a týden dovolené navíc. Nemohou ji srovnávat s nějakou holkou, co sotva vyšla ze školy.

Uraženě zavrtěl hlavou. Byl připraven na zesměšňování a byl ochoten se za svůj názor bít. Na té dívce není vůbec nic, co by mohl on považovat za atraktivní.

Ale Potančoka rychle zaujalo něco jiného. Zahleděl se na jeho kolena zaprášená od nedávného pádu a chraplavě se rozchechtal, až mu cigareta vypadla z úst. „Vidím, chlape, že sis to sezení odpracoval,“ vyrážel ze sebe a prstem ukazoval na uválené kalhoty.

A prý já jsem magor, povzdechl si René a pokorně dosedl na místo spolujezdce. Představa, že podobně vulgární řeči bude poslouchat celou cestu, v něm vyvolávala migrénu.

Jeho parťák si z uraženého mlčení nic nedělal. Aniž se připoutal, šlápl na pedály a zápach připálené spojky se rychle rozlinul malou fabií.

„Kam vlastně jedeme?“ Chvilí mu trvalo, než se odvážil na cokoliv zeptat. Zmateně sledoval paneláky ve zpětném zrcátku.

„Šéf nám přidělil vraždu, Orange. A vypadá to na pořádný masakr.“

K vesnici s názvem Sněžná se podle navigace jelo tři čtvrtě hodiny, ale Potančok to stihl o deset minut dříve. Řítil se po umrzlé vozovce jako blázen a René mu tato slova zopakoval několikrát. Když odbočili z rychlostní silnice, která spojovala Slovensko s Českem a končila až v Polsku, dostala se fabia do sevření zalesněných kopců a nekonečných luk. Přestože bylo téměř devět hodin, většinu jízdy projeli v mlze.

„Ani tady nesněží, kurva, já se na ty lyže fakt nedostanu,“ mrčel Richard do otravné kulisy písniček z autorádia.

René se nemohl dočkat, až vystoupí z auta.

Chaotické informace o vraždě ho zaujaly víc, než by si byl ochoten připustit. Luxusní hotel, zmizelé auto a mrtvola, kterou „musíte vidět“. Tolik řekl do telefonu místní policista – a víc z něj nedostal ani křičící Potančok.

„Přijedte a posoudíte sami. Nerad bych řešil takové choulstivé věci přes mobil,“ opakoval slušně.

René pocítil v břiše známé vzrušení. Poslední vyšetřování vražd ho sice obralo o energii a psychickou sílu, pár týdnů si dokonce poležel doma s nohou v sádře, ale nedokázal to potlačit. Ať to znělo jakkoli podivně, uvědomil si, že se po dlouhé době na něco těší.

4. kapitola

Sněžná se ničím nelišila od vesnic v okolí. Rodinné domy se řadily za sebou a kopírovaly úzkou dolinu, která se klikatila mezi lesnatými kopci. Špičaté střechy a šedivé fasády působily monotónně, žádná ze staveb nevyčnívala nad ostatní. Jako by byl ten zástup domů jen nudnou předehrou k velkolepému zámku, který se nacházel kilometr za poslední budovou. Přes asfaltku, jež vedla k náměstí s kostelem a hospodou, občas přeběhly slepice nebo zbloudilí psi. Z komínů se navzdory přijatelným deseti stupňům dost kouřilo.

Skromná obec žila z cestovního ruchu, i když to na první pohled nebylo vidět. Většina obyvatel byla finančně závislá na hotelu Château Konrad. Zámeček stále potřeboval číšníky, uklízečky i pomocné síly do kuchyně. Při špatné zimní sezóně přicházeli lidé ze Sněžné o peníze, které si jinak schovávali pod matrace a investovali do televizorů a varných desek.

René s Potančkem profrčeli vesnicí. Tak jako většinu návštěvníků i je zajímal luxusní hotel, neudržovaná obydlí místních obyvatel. Když se zámeček vynořil z kopců, obdivně vyjekli. Prudký kontrast mezi Sněžnou a jejím klenotem skrytým v horách skutečně bil do očí.

Na parkovišti před Château Konrad je čekala skupinka po-drážděných hotelových hostů. Lidé navlečení v drahých oblecích a večerních róbách nervózně pokřikovali na personál a snažili se dostat zpět do svých pokojů. Podle pokynů museli hotel opustit.

Zmatení číšníci se je snažili uklidnit drahou whisky a jednohubkami na stříbrném tácu, ale neúspěšně. Dav se vydal přímo k policejní fabii. „To by se v civilizované zemi nikdy nestalo. Policejní šikana! Za ten hotel jsme zaplatili nekřesťanské peníze a teď mrzíme venku jako nějaká chátra!“ křičel výhrůžně samozvaný mluvčí celé party.

Místní policista bránil oba příchozí kolegy vlastním chorobně tlustým tělem. Nikdo z hostů zatím nevěděl, co se stalo na pokoji číslo 18, a příjezd kriminálky je ještě více rozohnil. Už nyní se zlostně dožadovali odpovědí a strkali do policistů. René se svými zrzavými vlasy vysloveně přitahoval pozornost, k vyzdobené budově ho proto pro jistotu doprovázeli hned dva muži v uniformě. Potančok kráčel sebejistě za nimi. Pozornost davu si užíval a skupince věnoval namísto odpovědí široký samolibý úsměv.

„Na místě činu jsou ještě naši lidé,“ vysvětloval zničeně tlustý policista, jakmile se bez újmy dostali na recepci. „Dejte nám prosím pár minut, dokud se to tu neuklidní, a hned vás tam pustíme.“

Potančok obrátil oči v sloup a za ucho si strčil cigaretu. „Co je to pár minut? Čas na jedno cígo, nebo na celou krabič-

ku? Ať tu prostě zbytečně netvrdneme. V poledne chci z týchle díry stopro vypadnout...”

„Můžeme zatím vyslechnout svědky,“ vmísil se do konverzace René, aby odlehčil parťákův arogantní přístup. Místní kolega vypadal po Potančkových slovech uraženě. „Kdo tělo objevil?“

Tlustý muž hrdě zvedl hlavu a úsečně vysvětlil, že oběť našli zaměstnanci hotelu, ředitelka Marta Sládková a správce Anton Červeň. Oba byli podle jeho slov v lehkém šoku, ale policejní psycholog vyhodnotil, že jsou schopni výslechu. René se snažil s předstíraným úsměvem zjistit více. Obězí tvář se však viditelně zarazila, jako by masité rty nedokázaly přes sebe protlačit už žádná slova. Namísto dalšího vysvětlování muž výmluvně pokrčil rameny a vydal se ven uklidňovat hotelové hosty.

„To je zvláštní,“ snažil se René zaujmout parťákovu pozornost. „Nikdo nám zatím neprozradil žádné detaily o totožnosti oběti ani o usmrcení.“

„Ser na venkovský poskoky. Máme přece svědky,“ zabručel Potančok. „Já si vezmu na starost tu ženskou a ty si vem správce. Se ženskými mi to jde líp.“

René věděl, že v tomto případě nejde o vychloubání, ale fakt. Přesto ho slova píchla. Tak rád by Potančokovi dokázal, že i on je silný a rozhodný! Jeho následující slova však nezněla ani zpola tak sebejistě, jak by si přál. „Jdu za správcem zjistit víc. A prosím tě, vyzvedni mě, až skončíš se Sládkovou. Půjdeme si společně obhlédnout místo činu.“

Musím se odnaučit používat slovo „prosím“, řekl si cestou.
Musím znít odhodlaněji!

Marta Sládková seděla na parapetu v opuštěné hotelové jídelně a z květináče otrhávala lístky umělých květin. Nepřemýšlela nad tím, co dělá, automatické pohyby ji uklidňovaly. Po baculatých tvářích jí volně tekly slzy. Když si všimla, že se k ní přibližuje atraktivní muž, rychle zamrkala očima.

„Paní Sládková?“

„Slečna,“ trhla sebou a natáhla ruku k policistovi. „Ředitelka Château Konrad.“

„Těší mě.“

Richard Potančok se na ženu zeširoka usmál a spokojeně sledoval, jak se jí tvář mění pod vlivem jeho šarmu. Pohlédla krátkými vlasy a podvědomě si utřela rozmazané linky. Všechno bude v pořádku, říkal jeho úsměv.

„Jsem Richard Potančok z krajské kriminálky. Poslali mě za vámi, abyste mi ještě jednou podrobně vysvětlila, co se stalo dnes nad ránem. Zvládnete to?“

Ten účastný tón se jí zamlouval. Po dlouhé době se vyžívala v roli bezmocné ženy, ubožáček, který potřebuje objetí a pomoc. Nostalgicky se zahleděla ven oknem.

„V noci jsem nespala úplně dobře, víte, mám na starosti celý hotel a není to jednoduché. Celá odpovědnost je na mně, a když jsou problémy, stále nad tím přemýšlím a pak se jen převaluji v posteli, ani oko jsem nezamhouřila.“

„Hotel měl nějaké problémy?“

„No...“ Marta se zamyslela. Bála se hněvu holandského majitele a nechtěla vyzradit věci, které by mohly pověsti Konradu jakkoli uškodit. V televizi ale sledovala detektivky a věděla, že každá informace může mít význam. Cítila se nesmírně důležitě.

„Včera jsme tu měli takovou drobnou nepříjemnost. Nešlo o nic vážného, ale několik hostů se včera zdrželo v baru déle než obvykle. Měli vypito, bavili se, ale náš barman Dušan Lámoš trval na tom, že je zavíračka, a vykázal je ven. To se prostě nedělá. Château Konrad se pyšní svou dobrou klientelou a náš personál se nemůže k hostům chovat takovým způsobem. Když chce zákazník sedět v baru třeba i do rána, musíme mu to umožnit. Nejsme žádný obyčejný slovenský lokál. Jsme luxusní hotel.“

Slovo *luxusní* zdůraznila a hrdý pohled zapíchla přímo do policisty. Potančok měl co dělat, aby se nezašklebil. Necítil se v přítomnosti této sebevědomé ženy příjemně.

„Ano, samozřejmě,“ přikývl odevzdaně. Očekával důležitější zprávy a tato informace ho rozladila. „Takže jste nemohla spát...“

„Vlastně jsem usnula docela brzy, ale kolem čtvrté jsem už byla vzhůru a převalovala se v posteli. Přemýšlela jsem, jak pana Lámoše propustím, víte, toto je opravdu luxusní a drahý hotel a takové chování k hostům je nepřípustné. Otevřela jsem si notebook a připravovala jsem výpověď, abych to ráno měla z krku. Nějak po páté mě při práci vyrušil ten hluk.“

Zavrtěla se a znovu se pustila do sklizně. V květináči už nezůstal téměř žádný list. Její pohyby byly stále trhanější.

„Bylo to auto, jelo velmi velmi rychle z našeho parkoviště směrem k vesnici. A já jsem to auto poznala. Patřilo totiž panu Habajovi. Byl opravdu bohatý a to auto bylo opravdu drahé. Luxusní. Já se tedy nijak moc v autech nevyznám, ale bylo jen pro dva a mělo odklápěcí střechu.“

„Pan Habaj tedy odjel?“

Ztuhla a její vylekaný pohled ho překvapil. Vzápětí si uvědomil svůj přešlap.

„On nemohl odjet! Byl přece mrtvý!“

Potančok si odkašlal a snažil se faktickou chybu napravit dalším úsměvem. „Samozřejmě,“ zachraptěl. Z informací od místního policisty si moc nepamatoval a jména se mu vždy pletla. V duchu si nadával a štválo ho, že si nemůže při výslechu v jídelně zapálit. To by asi tento LUXUSNÍ prostor nepřežil, pomyslel si cynicky.

„Byl to přece ten Rumun, Lelo Popescu! Ten vrah, co ukradl auto panu Habajovi a zabil ho!“

„Paní Sládková...“

„Řekla jsem, že jsem slečna!“ Za rolí bezmocné ženy už zjevně padla opona.

„Ještě jednou mi prosím vysvětlete, jak jste přišla na to, kdo za volantem sedí a že jde o vraha pana Habaje.“

Otráveně si odfrkla. „Podívejte se. Řídím tento hotel již více než tři roky. Mám své zkušenosti. Jakmile se u nás objevil

ten Rumun, věděla jsem, že z toho nic dobrého nekouká. Přišel týž večer jako pan Habaj, dokonce v tutéž hodinu. Bylo to zvláštní, protože se museli setkat v garáži při parkování nebo na recepci, ale tvářili se, že se nikdy neviděli. Teprve potom večer u baru –“

„Habaj i Popescu patřili k hostům, kteří ten večer vysedávali v baru?“

„Ano. Tak to alespoň říkal Dušan Lámoš, když jsem s ním měla pohovor. Ale je to takový drzoun. Prý Habaj a Popescu jsou staří kamarádi, tvrdil. Ale já mu nevěřím, určitě nejsou. Pan Habaj patřil k opravdovým osobnostem, které navštívily náš prvotřídní hotel. Ten Rumun mu nesahal ani po kotníky! Určitě ho zabil, aby mu ukradl auto. Nebo ho vydíral a pan Habaj mu už dál nechtěl dávat peníze. Jistě za tím bude něco takového. Věděla jsem, že se něco špatného stane, když se tu objevil! Prostě jsem to věděla!“

Potaňčok strnule přikývl, ale myslí už byl někde jinde. Vzpomněl si, kde jméno Marian Habaj slyšel. Najednou velmi dobře rozuměl tomu, proč by nikdo nevěřil, že kamarádi s někým pod svou úroveň. Proč nikdo z místních policistů neprozradil k vraždě víc.

S tím bude mnoho problémů, uvědomil si rozzlobeně. Chuť řešit tento případ ho rychle opustila.

Château Konrad se pyšnil rozsáhlým parkem, v němž během teplých měsíců kvetly záhony bílých hortenzií. Pečlivě udr-

žovaný trávník odděloval od příjezdové cesty masivní zástup vysokých tují i pozlacené zábradlí protkané růžovými keři. Všudy přítomná flóra musela působit opravdu konejšivě, ale v listopadu po její kráse nebylo ani stopy.

Boty Reného Juhásze čvachtaly v kalužích a cákance bláta mu pomalu stékaly po světlých kalhotách. Jeho společník si tuto nepříjemnost neuvědomoval, kráčel vedle něj a náruživě popisoval historii kouzelného místa.

„Hrabě Filip byl posledním z rodu Konradových, zemřel během druhé světové války a nezanechal po sobě žádné potomky. Château Konrad původně sloužil jako jeho lovecký zámek, vidíte to podle množství trofejí, které si dal dovézt z Vídně. Zamiloval se do tohoto místa pro jeho nedotčenost. Proto je celý v secesním, pohádkovém, stylu. Stavbu vysvětil místní kněz v roce 1918.“

Hlas Antona Červeně, který se mu představil jednoduše jako Anton, byl zapálen nadšením a jeho monolog neměl konce. Správce hotelu měl evidentně slabost pro historii, což Reného více znervózňovalo, než zajímalo. Uvědomoval si však, že právě tohle vyprávění na něj může působit uklidňujícím způsobem, a proto si ho nedovolil přerušit. O mrtvole správce mluvit nechtěl, ztichl při jakémkoliv náznaku a neustále se vracel ke skvostné architektuře hotelu. Ze zdlouhavého rozhovoru zjistil René žalostně málo.

„Na internetu jsem se dočetl, že zde v minulosti bylo dětské sanatorium...“ Tahle část místních dějin Reného zajímala

nejvíc. Secese či art deco, přišlo mu to celé strašně vzdálené. Při představě nemocných dětí uvězněných tak daleko od civilizace uprostřed hor mu naskočila husí kůže.

Muž po jeho boku se do vysvětlování pustil jen s nevolí.

„Ano, ozdravovna.“

„Fungovala dlouho?“

„Ozdravovnu Hvězda slavnostně otevřeli v roce 1952. O zámek přišli Konradovi v poválečné konfiskaci. Fungovala až do počátku devadesátých let, ale po pádu železné opony ji už navštěvovalo jen málo dětí. Víte, specializovala se na onemocnění dýchacích cest a přijímala zejména děti z chudých rodin, které si jinak nemohly náročnou léčbu dovolit. Byly to hezké časy. Ale co se týče té secese, všimněte si například těchto vikýřů...“

Anton do honosného prostředí Château Konrad svým vzezřením vůbec nezapadal. Jeho šedá bezvýraznost patřila do Sněžné, ne do zámku. Měl širokou dobráckou tvář s hranatou bradou, řídké hnědé vlasy a usměvavé oči posazené blízko sebe. V mládí mohl být fešák, místní lamač srdcí, ale přibývajících roky ho o kouzlo výrazně obraly. V silné pérové bundě a špatně padnoucích kalhotách působil zanedbaně.

O životě v zámku toho však věděl opravdu hodně, to si René nemohl stěžovat. Smrt na pokoji číslo 18 ale nezmínil během celého rozhovoru ani jednou. René se bál, že nebude mít před Potančkem co vytáhnout. Zatímco on zpovídal tohoto podivína a procházel se v bahně, Richard v jídelně utě-

šoval ředitelku hotelu; na jeho vkus to trvalo až příliš dlouho. V ruce zatím neměl žádné trumfy. Nepříjemný pocit mu napověděl, že jeho kolega určitě dostal ze své svědkyně víc. Měl jen prověřit její výpověď a vyzvednout ho v parku, aby si společně prohlédli tělo. Nešťastně se podíval na svůj iPhone, aby zkontroloval hodiny. Už nedokázal skrývat nedočkavost. Potřebuje okamžitě zjistit, co se v tom hotelu stalo!

Po chvíli se mu podařilo přerušit vyprávění svého průvodce a nechat se navigovat zpět do budovy. Antonova slova se slila do jednoho monotónního šumu, nudné přednášky ve škole. René se nedokázal soustředit na obsah jeho slov. Bezmyšlenkovitě vstoupil dovnitř a zanechával za sebou špinavé stopy.

Interiér hotelu vypadal jako z katalogu prvotřídního kýče. Stropy byly vyzdobeny freskami, které se tvářily starodávně, ale jejich hodnotu by prokoukl i amatérský znalec umění. Honosná béžová křesla v hale stála na zlatých nožkách, stejně jako konferenční stolky z tmavého dřeva. Z každého rohu vyčnívaly obrovské vázy v řeckém stylu, které někdo přecpal sušenými květy. Pokud toto měl být ten pravý luxus, tak o něj opravdu nestál.

„Už jsem tady.“ Potančok udýchaně vběhl do místnosti s usouzeným výrazem na široké tváři. „SLEČNA Sládková se omlouvá, ale připojí se k nám až později. Dostala migrénu.“

Anton se nahlas zasmál, jako by ho tato informace nečekaně pobavila. Vzápětí se zastyděl. „Promiňte, to ale, no..., ani já se necítím úplně ve své kůži.“

„Samozřejmě, to je pochopitelné,“ přitakával René. Nejraději by však muže postrčil, aby je konečně odvedl do pokoje, ale nechtěl působit nezdvořile. Naštěstí se správce tentokrát rozhovořil přímo k věci.

„Pokoj byla zamčen, ale klíče, ani ty náhradní, co visí na recepci, jsme zatím nenašli. Ten Popescu je musel vzít s sebou. Asi na ně zapomněl.“

Trojice dále kráčela po bordó koberci úzkou chodbou, která vedla na schodiště. Do druhého patra to neměli daleko, ale René se rychle zadýchal a v duchu proklínal své rozhodnutí již podruhé dnes odmítnout výtah.

Potančok ani Anton si jeho zrudnutí nevšíмали a hnali se prázdnou budovou. Žádná zvědavost však Reného nepřinutila jít rychleji, než mu dovolila fyzička, kterou ztratil během pooperační rekonvalescence. Horko těžko se vyškrábal po schodech a zmateně se zadíval na dlouhou řadu zdobených zárubní.

„Tady.“

Anton odvrátil hlavu od pootevřených dveří, na kterých se skvěly zlaté číslice 1 a 8. Ukazováček namířil na kliku.

„Nebyla vylomená, Popescu se tedy musel dostat dovnitř tím náhradním klíčem z recepcí a potom za sebou zamknout.“

„Recepci nikdo nehlídá?“ Potančok si neuměl představit, že by personál pod vedením slečny Marty Sládkové odešel ze svého stanoviště bez dovolení.

„Jirka Dvoran, recepční, je mu asi dvacet let. Tvrdí, že byl celou dobu za pultem a nikdo cizí se k recepci nepřiblížil.“

„Ale?“

„Ale já bych mu nevěřil. Je to ještě takové ucho. Zmatečný kluk. Mohl někam odběhnout, na záchod, nebo tak. Dám vám na něj kontakt, pokud si s ním budete chtít promluvit.“

„Budeme od vás potřebovat těch kontaktů víc. Musíme mluvit s celým personálem, že, Orange?“

Ale René se do debaty nezapojil. Byl rád, že se má kdy vydechovat. Nervózně se díval malou škvírou odhalující vnitřek pokoje. V této místnosti se odehrála vražda. Vražda, o které nikdo nechce nic říct. Nevěděl, co má čekat. Tělo rozkrájené na kousky? Krev rozstříknutou po tapetovaných stěnách? A jak to, že je Potančok tak klidný?

„Bojíš se jít dovnitř?“ přerušil Richard se smíchem jeho přemítání.

„Já jsem jen...“ čekal na tebe, chtěl říct. Vmžiku si však svoji odpověď rozmyslel.

„Ty jsi tam už byl? Vešel jsi dovnitř beze mě?“

Bože, potřebuje se jednou provždy zbavit toho tónu hysterické manželky!

„Vypadal jsi v té zahradě takový zaneprázdněný,“ smál se mu Richard znovu do obličeje.

Dohodli se, že nejprve vyslechnou oba svědky a pak spolu obhlédnou místo činu. Tohle byl podraz.

„Říkal jsi, že...“

„Neboj se, Orange, a jdi se podívat. Nejspíš jsi nic takového neviděl. Teda doufám, že ne,“ zasmál se.

Měl pravdu. Jen pár kroků a René úplně zapomněl na předchozí hádku.

Velký apartmán nebyl postříkán krví a žádné kusy těla se na huňatém koberci neválely. Vstupní místnost s šatní skříní vypadala jako po nedávné práci poctivé uklízečky. Rustikální nábytek svítil čisticím prostředkem s citronovou vůní a na omyvatelných páskovaných tapetách v teplých barevných tónech nebylo ani skvrnky. Reného ta dokonalost znepokojovala. Nadechl se, ale nemohl se zbavit směsi různých vůní, která ho lechtala v nosních dírkách. Věděl, jak páchne vražda. Krev, rozkládající se maso a neidentifikovatelný zápach zla. Nikdy to už nechtěl znovu zažít.

Spokojeně si oddechl s pocitem, že se jeho nejhorší představy nenaplnily. Ty vůně mu připomínaly něco jiného, příjemného. V mysli se mu vynořila mlhavá vzpomínka. Dívky a ženy sedí na karimatkách v podivných polohách a natahují kus neonového latexu, aby si procvičily páteř. Mimovolně se usmál. Cítil se jako v luxusním studiu pilates, kam chodila Silvie. Když obezřetně vcházel do ložnice, snažil se zjistit proč. Pot? Dámské deodoranty? Lak na parkety?

Prošel kolem dvou obrovských křesel potažených květovanou látkou a postele s čelem z vyřezávaného dřeva a nechápavě hleděl na ustlanou postel. Nic nenaznačovalo, že by...

„Pane Juhászi, tady,“ řekl Anton. „Podívejte se sem.“

Trhl sebou.

Místo, kde byl konferenční stůl, pohovka a televize, stála neznámá konstrukce. Připomínala nářadí ze školní tělocvičny – šikmou lavičku, na níž jako dítě sotva udělal pár sklapaček. Ale v tomto případě to cvičební nářadí nebylo. S hrůzou přistoupil blíž. Povědomý zápach zesílil.

Už přesně věděl, co mu připomnělo tu hodinu pilates. Tahle podivná sladká vůně gumy.

Byl to latex.

Na konstrukci ležela postava v černé upnuté kombinéze. Lesklé oblečení odráželo světlo objemného lustru. Tělo v něm působilo až nepřirozeně konzistentně, jako by ani nebylo z tohoto světa. Jako hladká mimozemská hmota, která do svých útrob vtáhla dospělého muže. Nikde žádný otvor, nikde možnost, jak uniknout. Byl v ní zabalen od hlavy až k patě jako v celofánu. Ale zdálo se, že se muž proti tomu nechtěl nijak bránit. Břicho měl opřeno o lavičku, ruce spoutané za zády a kolena se opíral o koberec, čímž vytvořil dojem kajícího se mnicha. Z toho výjevu ale nešla pokora, nýbrž strach. René při pohledu na tuto absurdní kompozici mimoděk zadržel dech. Nejděsivěji působila hlava, kterou vrah upevnil v ocelovém nástavci nad lavicí. Krk byl nepřirozeně natažený, brada se napínala ve vzduchu a latex na obličejích vytvářel černé vrásky. Rysy tváře se daly díky ohebnosti materiálu jasně rozeznat, dokonce i drobné řasy vystupovaly pod nataženým materiálem. Kvůli identifikaci nebylo potřeba latex odstraňovat.

René beze slov přistoupil k mrtvole.. Z otvoru na ústech trčela šedá hadička o průměru asi dva centimetry. Když se k ní sehnul, zjistil, že je ucpaná průsvitnou hmotou, pravděpodobně silikonem. Stáhlo se mu hrdlo, jako by on sám neměl dostatek kyslíku.

„Takových buzerantů běhá po světě pořád víc, nezdá se ti?“

Netaktní Potančokova poznámka ho probrala z němé hrůzy.

„Prosím?“ zeptal se zamyšleně.

„Že takových buzerantů –“

„To jsem rozuměl!“ přerušil ho nečekaně rázně. Teď nedokázal poslouchat kolegovy zpátečnické a barbarské názory na svět, pořád se nemohl vzpamatovat z hrozného nálezu. „Jak víš, že byl... homosexuál?“

Muž navlečený v latexu, to přece nemusely být hned sexuální hry, mohlo to být varování, odplata, nějaký symbol...

Richard se uchechtl, jako by mu četl myšlenky.

„Podívej se na jeho řít, Orange.“

S ruměncem na tváři se ohnul k černé kombinéze a při bližším zkoumání zjistil, že se na ní kromě otvoru na dýchání nachází ještě jeden.

Dával si pozor, aby se ničeho nedotkl. Lesklý latex mu připadal odporný a z jeho výrazného zápachu se mu udělalo špatně.

„Stůl, televizi a pohovku nám pan Habaj přikázal odklidit hned po svém příchodu. Tvrdil, že má rád vzdušné prostory

a na televizi se stejně nebude dívat,“ přerušil trapnou chvílí Anton. Zdálo se, že i on se při těch slovech červená. Trojice mužů uhýbala pohledy od mrtvoly v latexu a beze slov kroutila hlavami. Bylo jasné, že ten chlap se na takové hrátky připravoval. Dívat se na něj bylo stejné jako vyrušit ho při něčem zvlášť intimním.

„Byl to běžný požadavek, že někdo chtěl odklidit nábytek z pokoje? Kurva, vždyť si celou tu maškarádu musel s sebou vézt až z Bratislavy!“ zaklel Richard.

„O tom jsme nepřemýšleli...“

„A to nikdo nic neslyšel? Musel to tu smontovat a předpokládám, že takové věci nepraktikoval sám! Možná křičel, vzdychal, co já vím, co se dělá, když vás někdo dusí v latexové masce a přitom...“

„No, máme zvukotěsné obklady.“

„Co?“

„Zvukotěsné obložení,“ vysvětloval Anton zmateně. „Nechceme rušit naše vzácné návštěvníky, mají své soukromí, které si hlídají před veřejností...“

„A co to tu provozujete? Luxusní bordel? Sado-maso centralu?“

Potančok vypadal, že si zlostí odplivne. René mu rozuměl. Na jedné straně se Château Konrad tváří jako prvotřídní hotel v panenské přírodě, jeho zaměstnanci se na policii dívají svrchu jako na odporný hmyz, a na druhé se za zavřenými dveřmi jejich návštěvníci tlučou bičíkem po latexových kom-

binézách. A ačkoli to není nezákonné, přišlo mu to jako nechutná fasáda.

„Jaký je váš názor na tu věc, pane Červení?“ vyzval ho po chvíli René zvýšeným hlasem.

„No,“ zamyslel se správce. „Asi ten druhý muž, ten Rumun Popescu, sem přišel s ním a pak se stala... ta... nehoda. Lekl se a utekl.“

Policisté se na sebe podívali a zavrtěli hlavami. Silikon musel někdo do hadičky nastříkat, aby muže udusil, nemohla to být náhoda. To bylo oběma jasné.

„Ředitelka hotelu si myslí, že šlo o loupež,“ nadhodil pro změnu Potančok.

„Víte, ona viděla tělo jen z dálky. Pravděpodobně nepochopila, co se tu dělo.“

Anton znovu uhnul pohledem, aby se nemusel dívat na latexovou mrtvolu.

„Poznal jste toho muže hned?“

Byť správci zjevně nebylo do řeči, s přemáháním se pustil do vysvětlování.

„Přišel jsem do místnosti hned, jak mi Marta ráno volala, že Popescu ujel s cizím autem. Dveře byly zamčené, klíče nikde, ale mám jednu fintu, jak se dovnitř dostat. Už jsem to musel párkrát udělat. Ne všechny uklízečky jsou čestné, víte, měli jsme tu už různý personál. Tak jsme tedy šli dovnitř a bylo tu ticho, strašně podivné ticho. Mysleli jsme si, že pan Habaj spí a neslyší nás. Nechtěli jsme mu jen tak vlézt do lož-

nice, ale nevím... připadlo mi to takové zvláštní. Neobvyklé. Děsivé. A pak jsme to viděli. Tu lavici a... pana Habaje, poznal jsem ho v tom... oblečení. Poslal jsem Martu rychle ven, aby zavolala policii. Byla v šoku, přirozeně. Přišel jsem k němu, hmatal tep, ale bylo to marné. Chtěl jsem roztrhat tu strašlivou masku, kterou měl na obličej, ale nešlo to.“

„Ne?“

„Vůbec.“

Potančok si přešel jazykem suché rty a nervózně luskal prsty. Bylo to znamení, že potřebuje doplnit nikotin. René to už velmi dobře znal.

Poděkoval správci za pomoc a rychle ho vypoklonkoval z apartmánu. Muž se s oběma smutně rozloučil. Když opouštěl pokoj, naposledy se podíval na bývalého hosta. Grimasa na jeho tváři mohla být jak výrazem zděšení, tak hysterického smíchu.

„Dobrá, Orange, už sis něčeho všiml? Obávám se, že případ 50 odstínů Habaje rozhodne o naší budoucí kariéře. Věř tomu, že šéf a média si smrt takových potentátů vždycky pohlídnou.“

Potančok slastně vtahoval v otevřeném okně kouř. S cigaretkou a bez vystresovaného správce se hned cítil lépe.

„Nešlo to?“

„Mobilní telefon pod sedačkou. Představ si, že nemůžeš dýchat a máš mobil jen pár centimetrů od sebe, aby sis zavolal pomoc. Jenže máš spoutané ruce a nedosáhneš na něj...“

„Taky mě to zaujalo,“ připustil Richard, přestože René jeho slovům úplně nevěřil. Věděl dobře, že jeho parták si rád přisvojuje cizí nápady. „Je to dost depresivní. Tak málo tě dělí od záchrany života. Mobil na dosah. A spoutané ruce.“

Znechuceně pozorovali oběť, ale hlavou jim táhly jen samé emoce a žádné důkazy. Další šetření bylo zbytečné.

Když Potančok vyhodil špačka z okna, chystali se opustit apartmán. René zavřel oči a naposled vdechl směs vůní. Nevšiml si, že v nohách postele leží neznámý předmět. Zakopl.

„K čertu!“ pronesl jedinou nadávku, kterou kdy vypustil z úst.

Cosi se začalo koulet po koberci.

„Co to, kurva, je?“ zeptal se Richard naštvaně.

René se sklonil a překvapením otevřel pusou.

„Je to miska. Miska pro psa plná granulí.“

5. kapitola

Tato kronika je tajná. Pokud se někdo rozhodne prozradit její existenci rodičům, vedoucímu, nebo kamarádům, bude vyloučen ze spolku. Nikdo z nás s ním už nikdy víc nepromluví.

Kroniku jsme založili, abysme si psali všechno, co se nám stane během těchto dní v Hvězdě. Budeme si to pamatovat. Svatosvatě slibujeme, že se budeme potkávat každý sudý měsíc v roce po zbytek života. A budeme si pomáhat.

Rychlé tlapky jsme založili dnes, 11. ledna 1985 asi ve tři odpoledne, když jsme měli od vedoucího ~~rozhod~~volno. O jméně spolku jsme hlasovali spravedlivě. Každý z nás napsal na papírek svůj nápad, papírek zmačkal a hodil do klobouku (klobouk jsme si půjčili ze sklepa od kotelníka a vrátili ho hned po hlasování). Soudružku Věrku jsme poprosili, aby jeden papírek vytáhla. Bylo na něm napsáno: Rychlé tlapky. Náš spolek se tedy jmenuje Rychlé tlapky.

Jsmo tři a máme ~~tajná~~ krycí jména.

Bulldog je nejstarší, protože se narodil v říjnu a špatně mu docházejí roky. Je mu 12 a líbí se ženám. Mezi jeho dobré vlastnosti patří jeho síla a dobré mluvení. Taky vedoucí říká, že se v životě neztratí, protože všechno „okecá“. Je z nás nejvyšší.

Chrt se dobře vyzná v psech a název Rychlé tlapy vymyslel on (Ikdýž Bulldogovi se název nelíbí, připadá mu směšný, ale hlasování bylo spravedlivé). Vymyslel i naše krycí jména podle kartiček s obrázkama psů, které si vzal sebou do ozdravovny. Nejrychleji z nás běhá a vyzná se v lese. Jeho negativní vlastnost je, že je trochu citlivka a někdy se bojí.

Setr, to jsem já. A toto o mně napsal Chrt:

Jsi dobrý kámoš, vždy je s tebou sranda, vymýšlíš zábavu, máš dobrý pravopis.

Kromě toho jsme do spolku vzali i skutečného psa – Aidu, aby nás doprovázela. Aida je pes, který patří k ozdravovně. Má svůj kotec, ale vřdycky může chodit bez vodítka po loukách. Vedoucí tvrdí, že si máme tento týden oddechnout, protože potom budeme mít hodně práce. Budeme trénovat na to, aby se z nás stali skuteční ochránci republiky. Udělal z nás jednu skupinu a bude nám dávat různé úkoly. Mně i Bulldogovi se toto líbí, ale Chrtovi ne. On by si nejradši jen hrál s Aidou. A bojí se, že nebude mít na to čas.

A to je od nás pro dnešek všecko. Tímto podpisem slibujeme, že si každý den zaznamenáme, abysme si navěky pamatovali, co náš spolek udělal pro lidi. Až jednou budeme staří, budeme na to vzpomínat a budeme hrdí.

*11. ledna 1985
v ozdravovně Hvězda: Bulldog, Setr a Chrt*

6. kapitola

Marian Habaj byl během svého života přesvědčený, že se k bohatství dostal jen a jen díky vlastní šikovnosti. Často zapomínal na to, že mu ve velkém přálo štěstí. Byl nejmladší z pěti dětí, takže zdědil každý kousek oblečení, který jeho sourozenci v chudobě opatrovali, a také pozornost a péči celé rodiny. Měl možnost studovat a místo letních brigád trávil prázdniny zahrabaný v knihách s vidinou velkých peněz. Gymnázium ve svém rodném městě přerušil kvůli nabídce navštěvovat vysněnou vojenskou akademii v Moskvě. Kvůli závažnému porušení studijních podmínek (šly řeči o vztahu s ředitelovou manželkou) ho v říjnu 1989 ze školy vyhodili. Už měsíc nato skandoval na náměstí v Bratislavě společně s davem protisovětská hesla.

Jako studentský aktivista se začal věnovat tak trochu politice a tak trochu pašování zboží z Maďarska, které za několikanásobnou cenu prodával po celé zemi. Jednou ho policisté chytili na dálničním přechodu, a aby odvrátil podezření z nelegální činnosti, rychle sáhl po první pracovní příležitosti. Zpočátku se mu každodenní vstávání do práce nelíbilo, ale po několika týdnech ve státním podniku se chopil příležitosti – kupoval od

kolegů levné akcie společnosti, která, jak se říkalo, měla zkrachovat. Ve skutečnosti přešla do soukromého vlastnictví a jejím majitelem se ke všeobecnému pohoršení stal právě Habaj.

Jako velkopodnikatel se rychle stal jedním z nejbohatších Slováků. Věnoval se charitě, vybudoval síť soukromých nemocnic a finančně podporoval dvě parlamentní strany. Zdálo se, že neštěstí má jen v lásce. Jeho první manželka zemřela na leukémii a druhá, někdejší finalistka pěvecké soutěže, se spíše věnovala vlastnímu byznysu – kosmetickému salónu.

René si všechny informace vygooglil v telefonu cestou autobusem. Momentka, na které Habaj objímá brunetku s vyšpulenými rty, mu přišla obzvláště strašidelná. Podnikatel na ní měl zavřené oči, přesně jako dnes. Ten nos s výrůstkem, vystouplá brada a husté, téměř ženské řasy. Viděl je teprve před chvílí v pitevně. A nebyl to pěkný pohled.

Odvrátil hlavu od displeje iPhonu a zadíval se na odraz vlastního obličej v okně. Po trmácení v dopravním prostředku a s hlavou zahlcenou informacemi sotva vnímal, jak nepřítaživě vypadá. Chtěl zapomenout na pach latexu, pod nímž se skrývalo nepřírozeně opálené tělo udušeného muže. Chtěl si vymýt z mozku podivný úsměv policejního laboranta, který před nimi rozstříhával lesklý oděv a nadšeně popisoval své objevy. Jako by to byl jen pokus, jako by to ani nebyl člověk. Měl co dělat, aby z té chladné přízemní místnosti nezběhl. Raději sledoval své neonově rezavé vlasy, jak se mihotají na zaprskaném skle, a snažil se myslet na Silvii.

Se Silvií se seznámil přes online seznamku takřka před sedmi lety. Setkávali se jen několikrát za rok, ale nebylo dne, aby si nenapsali. Věděla o všem, co se v jeho životě událo, a to i navzdory skutečnosti, že je dělily stovky kilometrů a kanál La Manche.

„Chybíš mi,“ napsal do Messengeru, zatímco důchodkyně sedící vedle něj hlasitě kritizovala autobusákovu nepřiměřenou divokou jízdu.

„Taky mi chybíš, darling. Co se děje?“ zapípal telefon po krátké chvíli. Šťastně se usmál. Silvie ho zná, hned ví, že něco není v pořádku. „Vražda. Podnikatele udusili v latexové masce,“ napsal stručně. Chtěl se s ní o dnešním vyšetřování podělit během rozhovoru na Skypu, bylo by to osobnější, ale nevydržel. Než dorazí do malé garsonky na konci sídliště, vytáhne pyžamo s logem Batmana, lehne si na gauč a zapne MacBook, uběhne víc než půl hodiny. Musel se s někým podělit o své dnešní zážitky. Ačkoli byly ohavné, dodaly mu novou energii a touhu pracovat. Rád se před Silvií chlubil důležitostí své práce – a konečně měl znovu důvod se vytáhnout.

„Juj, takže se už nebojíš?“

Rozzlobeně zafuněl. Důchodkyně vedle něho změnila téma monologu na nízké důchody a drahé léky.

Měl chuť jí napsat, že se nikdy nebál, že ten stav, kdy se odmítal zapojovat do vyšetřování, byl přirozenou reakcí na šok, který zažil v létě, když ho šílený maniak téměř upálil. Tvrdila to přece psycholožka. Dlouho byl v pracovní neschopnosti,

měl zlomeninu stehenní kosti. Není žádný zbabělec. Ale Silvie touto jedinou větou zničila celé jeho nabyté sebevědomí.

„Už se nebojíš?“ zopakoval a odmlčel se.

„Zlato? Zlato, sorry,“ omlouvala se, když konverzace utichla. Každým okamžikem zapípá nějaký smajlík se srdíčky kolem očí – znamení urputné snahy o smíření. „Já to tak nemyslela.“

Ale myslela, řekl si pro sebe. Myslela to tak, že jsem zbabělec. Myslí si to i šéf, taky kolegové a taky Richard Potančok. Mysleli si to i moji rodiče, a kdysi i spolužáci. Ale teď mám zkušenosti, už jsem nějaké vraždy vyřešil. Však já jim ukážu, já toho vraha odhalím! – rozhořčoval se v duchu.

Netrvalo dlouho a odhodlání se někam vytratilo. Po příjezdu domů hodil klíče na podlahu, vytáhl z ledničky kostku ementálu a snědl ji celou bez chleba. Místo toho, aby si o případu všechno sepsal, jak plánoval, zapnul Xbox. Nová hra ho vždycky uklidní, je to pro jeho dobro, říkal si, když zařízení startovalo. Honit zombíky po lese, přesně to mu teď přijde vhod. Zapomene na ten hrozný den.

Plavovláska s kuší v ruce, která na něj hleděla z obrazovky, mu však až příliš připomínala psychologku Tinu Papanovou.

Budova v centru města působila během dne pustě, ale světla nočních lamp prosvítající skrze záclony naznačovala, že v ní přece jen někdo žije. Majitelé bytů se o cihlovou stavbu ne-

starali. Svědčila o tom i velká cedule s nápisem *Pozor! Padá omítka! Přejděte na druhou stranu!*, kterou tam po menším incidentu prozíravě přibil jeden z obyvatel.

Siluetu, která se kradla uličkou, nápis nevystrašil, ve tmě ho totiž vůbec nebylo vidět. Richardu Potančokovi noc vyhovovala, rád pátral na vlastní pěst, aby se měl čím chlubit před kolegy. Přijít do práce, unaveně zazívat a okázale oznámit, na co přišel, zatímco ostatní spali. Vždy si pak takové pozornosti užíval, ale o tomhle pátrání musel pomlčet, to mu bylo jasné. Fakt, že mu s vyšetřováním pomáhá prostitutka, by ve finále mohl uškodit celému případu. Takový svědek prostě nepůsobil důvěryhodně.

Znal ji pod jménem Nina, ale na zvonku měla jen prázdné políčko. Zazvoň třikrát za sebou a přijdu tě vyzvednout dolů ke dveřím, řekla mu asi před rokem. S vidinou naplnění svých tužeb zazvonil hned druhý den. Ve skutečnosti vypadala mnohem hůř než v jeho představách. Příliš vysoká, příliš silná a příliš mnoho make-upu. Ale nakonec mu to bylo stejně jedno.

V bytě byly tři pokoje pro tři děvčata. Společnou měly nejen koupelnu, ale také povolání. Po čase je poznal všechny, nebyly nijak zvlášť bystré, ale cigareta na balkoně s nimi občas přišla vhod. Věděly, že je policista, a zpočátku si dávaly pozor na to, co před ním řeknou. Přesto si ho za čas z neznámého důvodu oblíbily a chovaly se k němu skoro jako k příteli, nikoliv zákazníkovi. Svěřovaly se mu se směšnými historkami

o požadavcích některých mužů a vždycky zamlčely to zlé. Když viděl mrtvého Habaje v latexu a u dveří misku se psími granulemi, vzpomněl si právě na jednu z těch příhod. Vlastně nebyla ani tak komická, ale děvčata se nad ní smála. Třikrát zazvonil, aby si teď její pravdivost ověřil.

„Nina má klienta, vydrž ještě tak čtvrt hodiny,“ zašeptala menší brunetka, která ho přišla vyzvednout k brance. Svazek klíčů v jejích rukou zkrášlovala plyšová hračka Hello Kitty.

Přikývl a pokrčil rameny, aby jasně naznačil, že mu nezáleží na tom, kdo ho „obslouží“. Nebylo zvykem, aby chodil neohlášeně. Brunetka se neupřímně usmála a co nejrychleji se rozběhla po schodech nahoru. Podpatky klepaly po kamenné dlažbě a zadek v bílých legínách se jí nepěkně natřásal.

Stěny chodby nikdo neomítl už asi dvacet let a barva se odlupovala i ze zábradlí a okenních rámců. Richard nechápal, proč starý dům v centru takto chátrá, ostatní v okolí vypadaly slušně a byty se v nich prodávaly za nehorázné peníze. Na druhé straně mu tento nezájem majitelů vyhovoval. Nechtělo by se mu za Ninou jezdit až někam na periferii jen proto, že by se z tohoto domu stalo hnízdo mladých rodinek s vřískajícími dětmi ve stylových kočárcích, které prostitutku v baráku nesnesou. Svým způsobem měl tento dům páchnoucí zatuchlinou rád.

Byt, do kterého směřovali, se nacházel ve čtvrtém poschodí bez výtahu a podle Niny to bylo pro byznys opravdu nevýhodné. „Jeden starší pán, vypadal tak slušně, jako že ho doma čeká žena, možná nějaký profesor nebo tak, se otočil asi na